

Ἀγορά, τόπος ἀγοραπωλησίας παλαιῶν ἀντικειμένων, εὐθηνῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ. ἔνθ' ἄν.: Βοῖκα μιὰ καλὴ τιμὴ καὶ τ' ἀγόρασα 'ς τὸ Γιουσουρούμ 'Αθῆν. Νὰ μ' ἀγοράῃς 'ς ἓνα σακκάκι, ξάδιρφι, ἀπ' τοῦ Γιουσουρούμ Στερελλ. ('Αχυρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀγορᾶς εὐτελῶν πραγμάτων 'Αθῆν.: Ποῦ τὰ βροῖες καὶ τ' ἀγόρασες αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα, 'ς τὸ Γιουσουρούμ; 'Αθῆν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν.

Γιουσούφης ὁ, ἐνιχλ. Γιουσούφ Δ. Κρήτ. 'Ιουσούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) Πληθ. 'Ιουσούφηδοι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφ Μακεδ. (Βόιον) 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) Κίμωλ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Λαγκαδά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκοεβραϊκοῦ κυρ. ὄν. *J u s u f* = 'Ιωσήφ.

1) Τὸ ὄνομα 'Ιωσήφ εἰς τὴν Τουρκικὴν, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς δημοτικὰ τραγούδια, τοπων. κ.τ.τ. πολλαχ.: Ἄσμ.

Πᾶφι, 'Σούφη μ', τὸν πόλιμου κὶ πᾶφι τοῦ τουφέκι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Ισούφ 'Αράτης τὸ σκυλλί, σκυλλί παραδομένο Μακεδ. (Βόιον). β) 'Ον. κυνὸς Δ. Κρήτ. 2) Σκωπτικῶς, ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου Φιλότι διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν ἀφιλοξενίαν του (ἐνταῦθα ὑπόκειται μᾶλλον ἢ ἐβραϊκὴ προέλευσις τοῦ ὀνόματος) Νάξ. ('Απύρανθ.): Μωρ', δὲ δὸν ἀφίνεις τὸν 'Ισούφη! μὰ δὲν εἶναι νὰ κάνη κανεὶς παρῆα μαζί δου! Λιαόλοι μέσ' 'ς τὰ μάθια δω δὸν 'Ισούφηδω! Μὰ ἔχει χειρότερ' ἀθροῦποι ὁ δουνιάς;

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τὸ 'Σούφη Πελοπ. ('Αρκαδ.) 'Σ τοῦ 'Σούφη Κίμωλ. 'Σ τοῦ 'Σούφη τὴν Τροῦπα Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ 'Σούφη τὸν Πλάτανο Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ Σούφ' 'Αγᾶ Πελοπ. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιουσούφ 'Αράτη Στερελλ. (Φθιώτ.)

γιουσπατρονᾶτο τό, ἄκλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *giuspatronato* = δικαίωμα ἐξουσίας αὐθέντου ἐπὶ δούλου, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. M. Ferro, *Dizionario del diritto commune e veneto*, Venezia 1847, 2, 382. Ἡ λ. διὰ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. «γῶς πάτρω-νος» ἀναφέρεται εἰς παλαιὸν ἐγγράφον (διαθήκην) ἐκ Κερκύρας, τοῦ ἔτους 1708, μὲ ἀνάλογον σημασίαν: «ἐπαρησιαστήκανε πέντε γιὰ πατρονᾶτοι πὼς ἔχουνε δικαίωμα αὐτὸ τὸ κλεῖσμα».

Αὐθέντης, κυρίαρχος, ἀπόλυτος κύριος ἔνθ' ἄν.: Καὶ τ' εἶσαι σὺ ὁ δωμέσα, γιουσπατρονᾶτο εἶσαι καὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρτσινέβελο; (=κύριο, ιδιοκτήτη) 'Αργυρᾶδ.

γιουσιτίσια ἡ, Κύπρ. — Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 435 γιουσιτίσια 'Αγγ. Χατζηνικολάου, Καλλωπιστικά, 11.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *iusticia*.

Τὸ φυτὸν 'Ιουσιτίσια ἡ 'Αδατώδης (*Iusticia Adhatoda*), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ακανθωδῶν (*Ancanthaceae*), καλλιεργούμενον ὡς καλλωπιστικὸν ἔνθ' ἄν.

γιουτίζω Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. ('Αδριανούπ. 'Αλμ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Κωνπλ. γιουτ-τοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u t m a k* = καταπίνω.

1) Καταπίνω, καταβροχθίζω ἔνθ' ἄν.: Τόσο γλήγορα τὸ γιούτ' σε; Σαρεκκλ. Γιούτ' σε ὅλο τὸ μοιράσ' αὐτόθ. 'Εγιοτίσε τὴν παρουσία του Κωνπλ. 2) Παραδέχομαι,

συμφωνῶ κατ' ἀνάγκην Σαρεκκλ.: Τὸ γιούτ' σα! Τί νὰ κάνω!

γιούτσης ὁ, Θεσσ. (Μελιβ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐς. γιός.

'Ο μικρὸς υἱός, θωπευτ.: 'Αὐτι μὴ γιούτ' κὶ στισιουμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους.) Συνών. εἰς λ. γιόυτσικος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ. (Σέρρ.)

γιούτσικος ὁ, Πάρ. υἱγιούτσικος Θράκ. (Σαμακ.) γιούτσικους Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ. Τριφύλλ.) Πάρ. γιούτ' σ' τους Εὔβ. ('Αγία 'Ανν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ. Κε-τάκλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. υἱόύτσικος. Βλ. Σπαν. στ. 23 (ἐκδ. Wagner, σ. 2): «ἀν στοχαστῆς, υἱούτσικε, πλέον οὐ μὴ γὰρ μ' εἶπες | εἰμὴ ψυχρὸν κὶ ἀναίσθητον, κρύσταλλον, παγωμέ-νον». Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γιόύτσικος.

Συνήθως εἰς δημοτ. τραγ., ὁ μικρὸς υἱός, θωπευτ., ἔνθ' ἄν.:

Σώπα-ν-υἱγιέ-ν-υἱγιούτσικε, μωρ' ἀκριβὲ Γιαννάκη, ἐγὼ σὲ κάνω νὰ τὴ διῆς, νὰ τὴ φιλήσης κιόλα Θράκ. (Σαμακόβ.)

Μὴν εἶδiti τὸν γιούτσικον μ' τὸν πουλιουχαιδιμένον; Θεσσ. β) 'Ο μονάκριβος υἱὸς Εὔβ. ('Αγία 'Ανν.) Συνών. γιόκας, γιόύλης, γιόύτσης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούτσικος καὶ ὡς ἐπών. Θεσσ. (Κερ-δίτσ.)

γιουφκάδι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) γιφκάδι Θράκ. (Δαδ.) κ.ά. 'ιφκάδ' Θράκ. (Κόσμ. Σουφλ.) γιφκάδ' τά, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιόυφκάς καὶ τῆς παρὰγωγ. κατὰλ. -άδι.

Γιόυφκάς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιουφκάς ὁ, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. ('Α-πολλων. Πιστιχοχ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Κομοτ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ.ά.) Ἰμβρ. Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ('Αλίστρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. γιοφκάς Βιθυν. (Παλλαδά.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ. Σκοπ. κ.ά.) Καππ. (Φλογ.) Αἴμν. Προπ. ('Αρ-τάκ. Πάνορμ.) Τένεδ. γιοβκάς Κύπρ. γιφκάς Θράκ. (Μέτρ.) 'ιφκάς Προπ. (Μαρμαρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u f k a* = λεπτὸς, ζυμαρικὸν πολὺ λεπτὸν διὰ τὴν παρασκευὴν γλυκυσμάτων.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., εἶδος ζυμαρικοῦ εἰς σχῆμα μικρῶν, λεπτῶν καὶ πεπλατυσμένων ἢ σφαιρικῶν μακαρονίων παρασκευαζομένων ἐκ μείγματος ἀλεύρου, γάλακτος καὶ ἄβγῶν. Τὸ μείγμα τοῦτο ἀνοίγεται εἰς φύλλα τὰ ὅποια κόπτονται, ξηραίνονται καὶ τρώγονται τὸν χειμῶνα ἔνθ' ἄν.: Κάνουμε τὸ γιοφκά 'πὲ τὸ ζουμάρ', 'πὲ τὸ γάλα καὶ τ' ἄβγά Θράκ. (Σκοπ.) Οἱ 'ιφκάδες εἶναι χειμωνιάτικο φαί, μὲ γάλα καὶ ἄβγά Προπ. (Μαρμαρ.) Γιουφκάδες κάναμε μὲ τὸ χαμούρι ἀνοίγαμε φύλλα μὲ ἄβγά, γάλα καὶ τὰ κόβαμε καὶ τὰ 'λιάζαμε αὐτόθ. Συνών. λαζάνι, χυλοπίττα, κο-υ-σ-κο-ύ-σι. β) Ἀνάλογον παρασκευάσμα νηστήσιμον, ἐκ γλεύκους ἀντὶ γάλακτος, μετὰ καρύων, τρωγόμενον κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν Προπ. ('Αρτάκ.) 2) Εἶδος προχεί-ρου λεπτῆς πίττας ἢ ὅποια παρασκευάζεται μόνον ἀπὸ ἀλευ-ροζύμην καὶ ψήνεται εἰς τὴν γάστραν Καππ. (Φλογ.) Κύπρ.:

Ἐμεῖς ᾠδὴν ἐφάμεν γιοβκάες, γιατί ἐλείφαμ-μας τὰ ψουμιά Κύπρ. 3) Μεταφ., πλαδαρός ἄνθρωπος Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιο υ φ κ ᾱ ς Μακεδ. (Πρώτ.)

γιούχα ἐπιφών. κοιν. καὶ Πόντ. ἀγιούχα Χίος (Βροντ' κ.ά.) γούθα Σύμ. χούγια Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουχὰς Κρήτ. για-χὸ Λήμν. γιουὸ Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u h a* = ἐπιφών. ἀποδοκιμασίας. Ὁ τύπ. *χ ο ὕ γ ι α* δι' ἀντιμεταθ. Ὁ τύπ. *γ ο ὕ θ α* πιθαν. ἐκ *γ ι ο ὕ χ ι α - γ ι ο ὕ θ α*, πβ. *μ α χ α ῖ ρ ι - μ α θ α ῖ ρ ι* κ.τ.τ.

Συνήθως μετ' ἐκτ. τοῦ τελικοῦ *α*, ὡς *γ ι ο ὕ χ α α α*! ἐπιφώνησ. ἀποδοκιμασίας γινομένης συνήθως ὑπὸ ὁμάδος ἀνθρώπων κατ' ἄλλης ὁμάδος ἢ προσώπου πρὸς ἐμπαιγμόν, χλευασμόν πρᾶξεων ἢ λόγων αὐτῶν πρὸς διαπόμπευσιν κοιν. καὶ Πόντ.: Πῆγε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ᾠδὴν γιούχα κοιν. Τοῦ φωνάσαι γιούχα, ποὺ ἐχάλας ὁ τόπος Πελοπν. (Μάν.) Σὰν τὸν εἶδαμι οὐλ', τοῦ βάλαμι γιαχὸ Λήμν. || Παροιμ.

Εἶδι ἡ δικάρα τ' *bidára* τσι τ'ν ἡφώναξι γιούχα (ἐπὶ ἀβασίμως ὑπερηφανευομένων καὶ περιφρονούντων τοὺς ὁμοίους ἢ ἐλαφρῶς χειροτέρους των) Λέσβ. || Ποίημ.

Γιούχα τῶν Ἀγγλων, γιούχα τους!

Γ. Σουρῆ., Ρωμ., ἀριθμ. 88. Συνών. ἀέρα (εἰς λ. ἀέρας 1), αἰσχος, ἔξω, κάτω, ντροπή, οὐα. Ἀντίθ. ζήτω.

β) Ἐνάρθρως, ὡς οὐς. γιούχα τό, ἡ τά, ἡ ἀποδοκιμασία, αἱ ἀποδοκιμασίαι κοιν.: Τὰ παιδιὰ τὸν πῆραν μὲ τ' ἡ τὸ ἡ τ'ς τὰ γιούχα. Ἄν τὸ κάνετε αὐτό, θὰ σᾶς πάρουνε μὲ τὰ γιούχα κοιν. Θέλω νὰ παίξω τόπι μὲ τὰ παιδιὰ, μὰ τ'ς τὴν ἡλικία μου φοβᾶμαι τὰ γιούχα Ἀθῆν. Ἐλᾶτε ἂ τὸμ-βιάσῃμε τ'ς τὰ γούθα Σύμ. Ἐπιάσαν *do* τ'ς τὰ γούθα αὐτόθ. || Ποίημ.

Μικρὸς λαὸς ἐμίλησε, τὸ γιούχα τοὺς φωνάζει (ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸν Ὀθωνα καὶ τὴν Ἀμυλίαν) Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., σ. 70.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γιούχας Μακεδ. (Θεσσαλον. Ζίχιν.)

γιουχαῖζω σύνθηθ. γιουχαῖζον βόρ. ἰδιώμ. γιουχάζω Κρήτ. γιουχαῖζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Α. Πάλλη, Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 110 γιουχάρω σύνθηθ. γιουχάρου Πελοπν. (Μάν.) γιουθέρω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. *γ ι ο ὕ χ α*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω. Τὰ εἰς -άρω κατὰ τὰ ἐξ Ἰταλ. ἀνάλογα. Ὁ τύπ. *γ ι ο υ χ α ρ ῖ ζ ω* ἐκ συμφύρ. τῶν *γ ι ο υ χ ᾶ ρ ω* καὶ *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*. Ὁ τύπ. *γ ι ο υ θ ῆ ρ ω* ἐκ τοῦ παρὰ τὸν *γ ι ο ὕ χ α* τύπ. *γ ο ὕ θ α*.

Ἀποδοκιμάζω τινὰ διὰ φωνῶν *γ ι ο ὕ χ α* κοιν.: Μὴν περάσῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, γιατί θὰ σὲ γιουχαῖσουν. Μὴ βγῇς ἔξω γιατί θὰ σὲ γιουχάρουνε τ'ς τὴν γειτονιά κοιν. Τὸν γιουχάισ' οὐ κόσμους μὲ τ'ν ἀτιμία πῶκαν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἄν δύχῃ καὶ ῥθῇ τ'ς τὸ χωριό, θὰ δόνε γιουχάρουνσι Πελοπν. (Μάν.) Ἐπειδὴς ὁμῶς μᾶς τὰ παράλεε, συμφωνήσαμε κα-λόσοι νὰ τότε γιουχάρ'με Λευκ. (Φτερν.) || Ποίημ.

Καὶ τὸ γέρο δὲν ἀφίνει

λέξη νὰ τοῦ πῇ,

παρὰ βλαστημάει καὶ βρίζει,

μήτ' ἂν κόσμος γιουχαῖζει,

τότε νοιάζει νὰ ντραπῇ

Α. Πάλλης, ἐνθ' ἄν.

γιουχάισμα τό, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*.

Ἀποδοκιμασία δι' ἐχθρικών φωνῶν, χλευασμὸς σύνθηθ.: Μὲ τὰ γιουχαῖσματα ποὺ 'κουσ' αὐτὸς οὐ ἄνθρωπους, ἂν ἦταν ἄλλους, θὰ πλάνταζε Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐπαθι τέτριου γιουχάισμα, π' θὰ τοῦ θ'μᾶτι σ' ὅλουν τὸν κιρὸ τ' Ἡπ. (Κουκούλ.)

γιουχαητό τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Φιγᾶλ.) γιουχαητό Κρήτ. (Κίς.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ ι ο υ χ α ῖ ζ ω*.

Γι ο υ χ ᾶ ῖ σ μ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐκάμανέ δου ἔνα γιουχαητό ἀπού 'τανε τὸ μισὸ πολὺ δου, τοῦ θεο-κούζουλου, ἀπού πῆγε καὶ τᾶβαλε μὲ τὰ μιτσὰ κοπέλια Κρήτ. (Κίς.)

γιοφύλλι τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) — Δ. Σολωμ., 277 Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ. 17 Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 35 Κ. Θεοτόκ., Βιργιλ. Γεωργ., 74 Σ. Σκίπη, Σερεν. λουλουδ., 22 — Δ. Καββαδ., Βοταν. φυτολ. λεξ. 2, 888 Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 469, 477 Πρω. Δημητρ.

Πιθαν. ἐξ ἀμαρτ. οὐς. ἀ γ ι ο φ ὕ λ λ ι.

Τὸ φυτὸν Ἴον τὸ ἄγριον ἢ ἀρουραῖον (*Viola arvensis*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*) ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Σὲ γῆ, σὲ κῆμα, σὲ γιολό, μὲ ρόδο, μὲ γιοφύλλι
τόρα ποὺ ἔστησε χορὸ μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη
Δ. Σολωμ. ἐνθ' ἄν.

Τὸ ρόδο, ἐφύτρωνε κ' ἐσβειόταν τὸ γιοφύλλι
Γ. Μαρκορ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ τὸ θεῖκό τ' ἀνάθεμα μαθαίνει
τὰ δροσερὰ τὰ σέλινα καὶ τὰ γιοφύλλια
καὶ πάει καὶ σὰ θεόργιστο χαλάζει καίει
τ'ς τὰ καρπερὰ τὰ κλήματ' ἀπάνου τ'ς τὰ σταφύλια
Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ι ο β β ο λ έ τ α, ἴ τ σ ι.
Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιοφύλλης Ἰθάκ.

γιολάντα ἡ, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Ἀθῆν. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιολάδα Κεφαλλ. γιολάντα Ρόδ. γκιολάντα Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιολάντα Καλαβρ. (Μπόβ.) *γεράδα* Λευκ. *γιολάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *κιολάντα* Θράκ. (Περίστασ.) *κιολάδα* Θράκ. (Αἶν. Σαρεκκλ.) Λέσβ. *κιολάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *κρελάντα* Προπ. (Μαρχαρ.) *γαρλάντα* Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Κοζ.) *γιορλάδα* Ζάκ. *γιολάντα* Ἀθῆν. κ.ά. *γιολάντα* Ἀντίπαρ. Μῆλ. *γιολάντα* Θήρ. Μύκ. Σῦρ. *κιολάδα* Νάξ. (Φιλότ.) *γελάντρα* Προπ. (Μαρχαρ.) *γελάντρα* Πελοπν. (Καρδαμ.) *τσουρλάντα* Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *g h i r l a n d a* = στέφανος ἐξ ἀνθέων.

1) Κόσμημα ἐξ ἀνθέων, φύλλων ἢ κλάδων φυσικῶν ἢ τεχνητῶν, εἰς κυκλικὸν ἢ ἡμικυκλικὸν σχῆμα, χρησιμεῦον ὡς στολισμὸς τῆς κεφαλῆς τῆς νύμφης, τοῦ καπέλου τῶν γυναικῶν, κίωνων, θυρῶν κ.λπ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Ἀθῆν. Ζάκ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.) Κεφαλλ. Λέσβ. Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Κοζ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶχε πάνω ἀπ' τὸ κάλυμμα μὲ γιολάντα ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ τῆς πῆγαινε Ἀθῆν. Ἡ νύφη φοροῦσε γιολάδα ἀπὸ ἄσπρα κερένια ἄνθη Σῦρ. Εἶχε τ'ς τὸ καπέλο τῆς μὲ γιολάδα ἀπὸ τριαδάφυλλα αὐτόθ. Πῶς τῆς πάει ἡ *κιολάδα*! Φιλότ. Στουλίζουν τ' νύφ' μὲ τέλια κὶ γαρλάντις Βόιον. Ἐσοῦ ἦσο σὰ μὲ πέρλα τ'ς τὴν *γιολάντα*

